

— nakazanie ukonstytuowania nowej komisji lekarskiej odpowiedzialnej za ponowne rozpatrzenie przypadku skarżącego;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie skierowane jest przeciwko wyrokowi, w którym oddalono skargę zmierzającą w istocie do uzyskania stwierdzenia nieważności decyzji, w drodze której organ powołujący zamknął postępowanie wszczęte na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, ponieważ doszedł do wniosku, że nie nastąpił uszczerbek na zdrowiu fizycznym i psychicznym w następstwie ataku, którego ofiara padł wnoszący odwołanie.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 22 ust. 3 zasad ubezpieczenia.

Wnoszący odwołanie twierdzi w tym względzie, że wbrew temu, co stanowi wskazany przepis, komisja lekarska nie orzekała zbiorowo i że ponadto, gdy napotkała na problem prawny, nie stwierdziła braku swojej kompetencji.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 73 europejskiej skali oceny stopnia niezdolności do pracy.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że w zaskarżonym wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej oddalił skargę nieudzielając dokładnej wykładni, której należało od niego oczekiwać w przedmiocie tego, czy wspomniane wspólne zasady pokrywają swoim zakresem całą skórę, czy jedynie ciężkie poparzenia lub patologiczne blizny.

Odwołanie wniesione w dniu 14 lutego 2013 r. przez Dianę Grazyte od wyroku wydanego w dniu 5 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-76/11 Grazyte przeciwko Komisji

(Sprawa T-86/13 P)

(2013/C 101/59)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Diana Grazyte (Utena, Litwa) (przedstawiciel: R. Guarino, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

— uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie F-76/11 Grazyte przeciwko Komisji Europejskiej;

— stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora Dyrekcji Generalnej Zasoby Ludzkie i Bezpieczeństwo, działającego jako organ upoważniony do zawierania umów o pracę z dnia 29 kwietnia 2011 r. i w rezultacie uznanie prawa wnoszącej odwołanie do dodatku zagranicznego przewidzianego w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich;

— tytułem żądania ewentualnego przekazanie sprawy Sądowi do spraw Służby Publicznej do ponownego rozstrzygnięcia;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w pierwszej instancji i kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu i/lub błędnej wykładni prawa wspólnotowego w związku z technikami wykładni prawa oraz ratio legis art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego. Brak uzasadnienia.

— W tym względzie podniesione zostało, że zarówno treść przepisu (który odnosi się do „przyczyn innych niż wykonywanie obowiązków w służbie państwowej lub na rzecz organizacji międzynarodowej”) jak i jego ratio legis prowadzą do wykluczenia przyznania dodatku osobie, która opuściła własne państwo pochodzenia bez nawiązania trwałej więzi z państwem do którego została przeniesiona właśnie ze względu na zatrudnienie w organizacji międzynarodowej. Ani treść ani logika ani ratio legis przepisu nie mogą prowadzić do przyjęcia jak uczynił Sąd w zaskarżonym wyroku, że należy pominąć okresy następujące po zatrudnieniu w organizacji międzynarodowej, jeżeli przeniesienie nastąpiło jak w niniejszym przypadku ze względów osobistych.

2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu i/lub błędnej wykładni prawa wspólnotowego w zakresie kwalifikacji Agencji jako organizacji międzynarodowych w związku z art. 4 załącznika VII regulaminu pracowniczego.

— W tym względzie podniesione zostało, że pojęcie organizacji międzynarodowej, o którym mowa w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego zostało bardzo precyzyjnie zdefiniowane w orzecznictwie. Sąd Unii Europejskiej w wyroku z dnia 30 listopada 2006 r. w sprawie J przeciwko Komisji (w szczególności, pkt 42-43) uznał, że w celu uznania organizacji za międzynarodową dla potrzeb stosowania art. 4 ust. 1 lit a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego konieczne jest, aby została ona określona i uznana za taką przez inne państwa lub inne organizacje międzynarodowe utworzone przez państwa. W każdym razie w celu dokonania oceny międzynarodowego charakteru organizacji należy uwzględnić wyłącznie jej strukturę a nie jej przynależność do organizacji posiadających międzynarodową strukturę. W świetle tych ścisłych kryteriów ani Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) ani Europejska Fundacja Kształcenia (ETF) nie mogą być uznane za organizacje międzynarodowe w rozumieniu art. 4.

3) Zarzut trzeci oparty na naruszeniu zasady równego traktowania.

— W tym względzie podniesione zostało, że wykładnia przepisu przyjęta przez Sąd jest sprzeczna z logiką i prowadzi do dyskryminacji między dwoma kategoriami urzędników, która nie jest oparta na żadnym obiektywnym elemencie, poprzez traktowanie w taki sam sposób sytuacji osoby, która pozostawała poza granicami państwa pochodzenia wyłącznie dlatego że pracowała na rzecz państwa lub organizacji międzynarodowej (a zatem nie utraciła kontaktów z macierzystym państwem) i sytuacji osoby, która opuściła państwo pochodzenia ze względów rodzinnych tracąc więzi z tym państwem i która dopiero w dalszej kolejności pracowała na rzecz państwa lub organizacji międzynarodowej. Ponadto, zgodnie z zaskarżonym wyrokiem, należy traktować w różny sposób dwóch urzędników, którzy ponad dziesięć lat wcześniej opuścili państwo pochodzenia w celu założenia rodziny zagranicą tylko dlatego że jeden z nich po wieloletnim okresie zamieszkiwania w nowym państwie został zatrudniony w międzynarodowej organizacji.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2013 r. — Aer Lingus przeciwko Komisji

(Sprawa T-101/13)

(2013/C 101/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aer Lingus Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: D. Piccinin, Barrister, i A. Burnside, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 14 listopada 2012 r. wydanej na podstawie klauzuli 1.4.9 zobowiązań przyjętych zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾ wobec Komisji przez International Consolidated Airlines Group (IAG) jako warunku zatwierdzenia przez tą instytucję nabycia przez IAG przedsiębiorstwa British Midlands Limited (bmi) i dotyczącej przeprowadzonej oceny ofert przydziałów czasu na start lub lądowanie na lotnisku Heathrow, które IAG powinna udostępnić zgodnie z ww. zobowiązaniami oraz klasyfikacji przedstawionej przez spółkę Virgin Atlantic Airways (Virgin) oferty przydziałów czasowych dla trasy Londyn Heathrow–Edynburg wyżej od oferty przedstawionej w tym zakresie przez spółkę Aer Lingus Limited (Aer Lingus);

— obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący błędu w interpretacji ww. zobowiązań. Zdaniem skarżącej Komisja błędnie zinterpretowała służące ocenie ofert określone w klauzuli 1.4.10.c) tych zobowiązań kryterium dotyczące zaplanowanej przez uczestniczącą w przetargu linię lotniczą oferty połączeń z innymi przewoźnikami powietrznymi. Komisja zinterpretowała to kryterium w taki sposób, że obejmuje ono zamierzone przez Virgin plany w zakresie przewozu pasażerów na trasie Londyn Heathrow–Edynburg swymi własnymi połączeniami z lotami długodystansowymi, choć w rzeczywistości kryterium to ogranicza się do tranzytu pasażerów dla innych przewoźników lotniczych.

2) Zarzut drugi oparty na tym, że nie uwzględniono odpowiednio opinii pełnomocnika ds. nadzoru (Monitoring Trustee)⁽²⁾. Skarżąca twierdzi, że Komisja uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi odpowiedniego uwzględnienia opinii tego pełnomocnika lub też odpowiedniego uzasadnienia, dlaczego tego nie uczyniła, w czworaki sposób:

— Komisja uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi uwzględnienia opinii tego pełnomocnika ds. nadzoru lub też odpowiedniego uzasadnienia, dlaczego tego nie uczyniła, w zakresie dotyczącym przewagi Aer Lingus w zakresie połączeń międzyliniowych;

— Komisja uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi uwzględnienia opinii tego pełnomocnika ds. nadzoru lub też odpowiedniego uzasadnienia, dlaczego tego nie uczyniła, w zakresie dotyczącym przewagi Aer Lingus w zakresie kosztów operacyjnych i analizy wrażliwości rynkowej;

— Komisja uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi uwzględnienia opinii tego pełnomocnika ds. nadzoru lub też odpowiedniego uzasadnienia, dlaczego tego nie uczyniła, w zakresie dotyczącym sposobu, w jaki należy łącznie przeanalizować różnego rodzaju środki, aby uzyskać klasyfikację o charakterze ogólnym.